

Prædiken til Anden påskedag

Luk. 24, 13-35

Så går man på vejen, fordi man ikke ved at gøre andet end netop at gå, at gå sin vej.

Og hvem har ikke ind imellem haft lyst til det. Til at gå sin vej: Fra konen, fra arbejdet, fra familiære trakasserier, fra konflikterne, fra alt det, man ikke orker eller ikke får gjort eller ikke kan overskue, fra sygdom og sorg og ulykke og magtesløshed.

Bare at gå sin vej, at gå dér på vejen.

Som de to disciple, Kleofas og den anden discipel, hvis navn vi ikke kender. Men var det mon ikke Kleofas' kone eller kæreste, monstro, selv om hun ikke har noget navn? Og mon ikke Lukas har udeladt det, fordi det ville spore vore tanker i den forkerte retning, så vi ikke ville forstå, at det eneste, der fyldte deres tanker, mens de gik dér, var det, de var gået deres vej fra: Jesus, der forunderligt havde gjort Guds vilje gældende i verden, kærlighed og godhed og barmhjertighed. Jesus, der var reddet ind i byen under hosianna-råbenes gjalden, mens de selv havde stået langs vejen og tænkt: Nu sker det! Nu griber Gud ind i historien og gør sin vilje gældende: Kærlighed, godhed og barmhjertighed. Men det var ikke sket, Gud hav-

de ikke gjort sin vilje gældende i verden, tværtimod.

Selv om de troede, det var lige ved, den aften, de spiste. Og han sagde de sære ord: Dette er mit legeme, dette er mit blod – skønt det bare var helt almindeligt brød og vin.

Men den næste dag blev det i hvert fald tydeligt, at Gud ikke satte sin vilje igennem. Ja, endda det, der var langt, langt værre: De så, at Jesus alligevel ikke var fra Gud. For hvordan kunne de forstå hans død anderledes, end at den var Guds undsigelse af alt det, han havde gjort og lært? Guds nej til Jesus.

De havde håbet til det sidste. Men da dødsdommen faldt, og han blev ført ud til henrettelsesstedet, da havde de trukket sig. Ja, de var faktisk gået. For det var jo ikke så svært at regne ud, hvis tur det nu var til at blive korsfæstet, hvis nogen fandt på det. Og der var ingen Jesus til at redde dem. Han kunne ikke redde nogen længere.

De ville være gået med det samme, straks de hørte, han var død. Men det var jo den store sabbatsdag, og så måtte man jo ikke gå så langt. Jesus havde godt nok sagt, at sabbaten var til for menneskers skyld og ikke om-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

vendt, og at han var herre over sabbatten. Men nu var han jo død. Gud havde ladet ham dø, og så var det vel for at sige, at det var forkert. Hvis Gud skulle gribe ind og gøre noget bedre i menneskers verden, skulle de som minimum holde sabbatten.

Så de bestemte at gå tidligt søndag morgen. Men de havde sovet så tungt, så tungt som man kan sove, når man er udmattet af sorg og håbløshed. Og de var først vågnet, da kvinderne kom tilbage, stakåndende og med vildt opspærrede øjne og usammenhængende havde fablet om, at han ikke var i graven, og at de havde set engle.

Men så var de til gengæld hurtigt kommet af sted. At hans modstandere havde stjålet hans lig for at tilføje ham den sidste hån, var vel ikke så mærkeligt. Og nu havde de vel hængt det op et sted, hvor alle kom forbi, så man kunne afskrækkes fra at tro noget som helst af det, han havde sagt. Men engle – ak ja, det sagde noget om, hvor langt de var ude, kvinderne, og at de ikke kunne vende sig mod virkeligheden og lade være at håbe på de forkerte ting. At de ikke magtede at se i øjnene, at Jesu død var Guds nej til alt, hvad han havde gjort.

At gå fra det hele. Det gjorde så godt. Og der var jo ikke mere at blive efter. Det var forbi. Men det var alligevel ikke til at få ud af hovedet. Hver gang de talte om dét, de skulle hjem til, kom de fra det igen og vendte tilbage til det, de var på vej fra. Næsten som en ulykkelig forelsket, der ikke kan lade være med at tale om sin elskede og bruger enhver anledning til det.

Hvor meget havde de ikke taget fejl! – Og de anså ellers sig selv for at besidde en god

dømmekraft og klar fornemmelse for sandhed og løgn. At de kunne tage så meget fejl af ham, og at han kunne være så overbevisende i så lang tid - i flere år – og få dem til at tro, at han kom fra Gud, tro det, så der ikke var skyggen af tvivl i deres hjerte. Også fordi det var godt at være, hvor han var, at der var en varme omkring ham – i ham – der bredte sig også til dem.

Men hvor var det godt, de kunne gå, og at i hvert fald vejen var fast og sikker at træde på. For alt andet var gyngende grund og bundløse huller: De havde jo ikke bare taget fejl af ham og af Gud, men også af sig selv, ja af hele virkeligheden. Af alt, der betød noget.

Sådan må det have været for disciplene, ikke bare for Kleofas og hans veninde, men for dem alle sammen. Vi gør os ingen forestillinger om, hvordan deres liv sank i grus langfredag. Katastrofe er for svagt et ord.

Jesu død var tegnet på, at alt det, de havde troet, var forkert, alt det, de havde håbet på var luftkasteller, alt hvad de havde levet på var tåbeligheder. Ja, at de havde bygget deres liv på en løgn. Gud lod ham dø, så de kunne vide det. Og hans sidste ord: ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” Var på én eller anden måde hans egen indrømmelse af det: At han altså ikke var Guds søn, at det var løgn.

Og man forstår så godt, at de ikke genkender ham, da han kommer og slår følge med dem på vejen. Åh, hvor man forstår det. Vi ville heller ikke have genkendt ham, og hvis vi havde, ville vi have tænkt, at vi var blevet tossede, og at vi så syner.

Men det var ham, det var ham, lyslevende.

Gud vakte ham til live igen. Og derved vedkendte han sig Jesu liv: At Jesus levede sit liv efter Guds vilje; at Jesus i alt hvad han var og gjorde og sagde sandelig var Guds søn. Gud sagde ikke nej til ham, men ja, og endda på en langt mere altomfattende måde, end nogen kunne begribe.

Hvem kunne tro det? I hvert ikke Kleofas og den anden discipel. Og nok heller ikke os, i hvert fald ikke alle dage. Ikke før han bryder brødet. Ikke før han bryder brødet og genrejser deres livs bygninger. Ja ikke bare genrejser den, men gør den større og skønnere, så mægtige at ingen gør sig forestillinger om det.

I opstandelsen gjorde Gud Jesu liv sandt, gjorde det tydeligt for alverden, at han er Guds søn, der er blevet menneske. Det var sandt. Det er sandt. Alt hvad Jesus gjorde og lærte, var Guds væsen og vilje, alt hvad Jesus var og gav, var af Gud.

Og der var endda mere, det var endda større. For når Gud genrejste Jesus fra de døde – hvad kan der så ikke ske? Hvilke håb tør man da ikke nærer for sig selv? Ikke alene for sit liv, men også for sin død?

Så forunderligt. At det, der lignede altings slutning i virkeligheden er en ny begyndelse.

Glædelig påske!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelse således også nu og altid og i al evighed.

Amen

Anne Røndal

Engesvang Sogn

Salmer:

236, 218, 249, 245, 439